

M & M tôi.

Tác Giả: Tâm Không Nguyễn Văn Nh
Thứ Ba, 30 Tháng 12 Năm 2008 03:14

(Viết đợ như Ngày gi c a M tôi.)

Th t khó b t đ u nh th nào đ vi t v M , b i h ng ngày khi nhìn nh ng bà M già tóc b c tôi c ng nh M mình. M là danh t chung, nh ng tôi th ng thích vi t hoa.

Vi t v M , nh ng loáng thoáng đầu đó nh nói v mình cho con hi u. Hi u M , nh ng hi u đ c gì trong lúc M là m t bi n tr i mênh mông, nh b n mùa luân l u trong vũ tr , tràn ng p quá nhi u chuy n... Ngay ba ch M đi xa. Tôi bi t con tôi cũng hi u khác tôi. Nó còn nh và ngôn ng M đ th t kh p khi ng, không hi u đ c sâu s c. M t l n tôi nghe con tôi tr l i v i m t bác đ n nhà: Bà n i con ch t r i- Ch ch t- nghe đ s quá, ph n đông không ai thích. Nh ng đó là m t s th t không ai có th tr n thoát. Có gì đau xót h n là bi t không bao gi g p l i M , đ c m đ c bàn tay già c nh nheo, xác thân M thân quen đã m t hút vnh vi n, đã tr v cát b i. Tôi nghe l ng v ng đầu đó ti ng M la anh ch em chúng tôi khi còn nh : “T i bây ăn c a tr i đ ng s ng ác đ c.” Đúng! Càng l n khôn càng th m thía câu nói m c m c quê mùa c a M . S ng nh thiên nhiên, ăn cu tr i đ ng làm chuy n ác. L i M đ y th t đ n gi n! Chuy n ác là l i mình mà h i ng i. S ng nh Tr i, Tr i c a M tôi là ru ng đ ng, là cây c i, giòng sông, là gió, là gia đình, bà con l i xóm, là t t c nh ng gì liên quan đ n con ng i. Tôi bi t nh v y cho nên khi nghĩ v M là tôi bi t n cu c đ i m t cách sâu xa.

M tôi đã đi xa, đã tr xong món n thiên nhiên. Tôi thích m t đ nh nghĩa v cái ch t To die: To pay the debt of nature. Đúng! M tôi đã tr xong món n thiên nhiên m t cách tr n v n, b h i th cu i cùng lúc 15 gi 30 ngày 14 tháng 3 năm 1998, t c là ngày 16 tháng 2 năm M u D n. X b xác thân, ng i Vi t Nam đôi khi nói nôm na là v v i ông bà, là v ch u Tr i, ch u Ph t. V i ý ni m đó tôi bi t M tôi đã v ch u Ph t. Ch c là nh v y vì M tôi đã ra đi m t cách êm ái, n c i còn t i m t ngày tr c lúc đi xa, cho nên m i l n tôi th p nén h ng và nhìn Đ c Ph t A Di Đà v i cánh tay th ng xu ng nh mu n dang tay c u v t chúng sanh, trong đó có M tôi, tôi tin M tôi đang đ đầu đó trên c i tr i Tây Ph ng C c L c. Mu n g p M , tôi ph i tránh con đ ng cu k ác, g n h ng b t nhân là có nghĩa b t hi u v i M , ph i buông b nh ng đ i trá l c l a, b t thi n, ph i tìm m i ph c duyên đ đ c g n g i nh ng b c thi n trí th c mà h c và hành đ ng theo thi n nghi p đ men theo đ u chân Ph t A Di Đà mà đi. Tôi không tin ch t là h t. Hình nh h i th c a M tôi đang chuy n đ y máu huy t luân l u trong c th tôi. M i ngày, tôi t n t i b i tôi nghĩ đ n M . M tôi đang s ng mãnh li t trong tôi t ng phút t ng giây. Tôi t hào và sung s ng khi nghĩ đ n M , ng i M quê nghèo và quá đ i gian nan. M không bi t ch mà l i là cô giáo đ o đ c đ u tiên vĩ đ i nh t c a cu c đ i tôi. Tôi đang t u i b t đ u trên sáu m i, nh ng nh m t đ a tr tôi b t đ u h c ôn l i nh ng bài h c đ o đ c t M nh m t hành đ ng chuy n nghi p t thân. M là B t át hóa thân đang chuy n hóa thi n căn trong đ i s ng tôi.

Tôi ở làng An C ở tây ngoi ô thành phố Huế và bài học đầu tiên trong đời sống tôi là từ M d. Lúc nh đã mất tôi là thợ ăn cơm. Tôi không thể nào quên tôi đã là một thợ ăn cơm. Năm đó tôi vào khoảng 7 hay 8 tuổi đang học ở một trường làng, trường Tr Ph...thôn Tr đông, làng An C. Lớp học là nhà của thầy. Ngồi bên cạnh tôi là bạn A. Đúng! Tôi không thể quên, bạn y con nhà giàu, áo quần, cơm sách thơm mát. Còn tôi thì quá nghèo! Chúng tôi viết bảng viết lá tre cán gỗ, chằm m. Bạn A có ba cây bút, viết một cây và hai cây viết trong cơm. Đã mấy ngày tôi nhìn và thấy mấy cây viết đó, tôi nghĩ đến chuyện lấy nhúng lo s. Buổi trưa, hai ba ngày sau đó, bạn ra chơi sau vườn. Tôi đi trong lớp và lấy cây bút của bạn. Tôi lấy học về nhà, tôi băng qua cánh đồng An C. Khi mất chỗ viết ngồi xuống, nhìn lên bạn cười, nhìn xung quanh bạn cười và tin chắc là không có ai thấy, tôi mang cây viết ra mân mê, vừa sung sướng vừa hồi hộp và lo s. Về nhà tôi đem cơm sách vào một góc nhà, nhìn M nhìn anh chị, vui tâm trạng bất an, tôi đứng ngồi không yên, cơm ăn gì trong ngôi nhà này. Chiều hôm sau tôi mang cây viết ra để viết. Một mặt cảm giác êm ái ngón tay vì ít khi tôi có được cây viết mới như thế và tôi viết trong niềm vui khi đi cu tôi. M tôi ngạc nhiên hỏi bạn thầy tôi có cây viết đó và m.

M tôi hỏi:

“Viết mô mà m mua?”

Tôi lúng lúng:

“Đ con mua.”

“Tiên mô mà mi mua, Mi ăn cơm hả?”

Tôi càng lúng lúng, nên khai thật

“Đ con lấy của thầy bạn”

“A! mi gan thì t. Mi không biết x u h , Mi phải đem đi tr . Tau không muốn thấy nó.”

Đ M tôi yên lòng, tôi nói:

“Con l y, nó không biết”

“Nó không biết nhưng cha mi biết, M mi biết, lòng d mi biết..”

M giận l m. L n đ u tiên tôi nghe M tôi la m ng m t cách giận đ .

M tôi là người nhà quê chưa bao giờ đi học, lúc nào tôi chưa bao giờ nghe đ c tiếng Con d u dằng t M , chưa nghe tiếng Mi, nhưng tôi biết trong lòng M đ i với tôi là c m t bị n tr i mệnh mỏng d u ng t.

“Tau không d y mi ăn c p.” M nói.

L i M nh trách móc, giận đ , đ y tràn th t v ng, x i x bên tai tôi: “Mi l y, b n mi không biết, nhưng mi biết, Tr i biết, m t ngày nào đó ai cũng biết.”

Đúng! Và tôi đã là m t th ng ăn c p, m t v t nh t i l i trong l ng tâm tôi và đó cũng là n i th t v ng nh nhu c trong cu c đ i thanh b ch cu M .

M tôi d n thêm m t l n n a là ngày mai phải tr l i cho b n y.

Ngày hôm sau khi đi chợ với mẹ còn thấy tôi dùng cây viết đó để chép bài. Mẹ tôi ném cặp sách của tôi vào góc nhà và la lớn: “Đừng học cho nhieu! Học cho làm khi lên trường thành công ăn cắp thì thụt xuống hố tởm!” Không đợi tôi trả lời, Mẹ tôi cầm cây viết, kéo xuống tay tôi nói lớn: “Nhà nó ở đâu đi với tôi! Tôi đi trả viết lại cho nó.” Mẹ tôi cầm vô hình nào đó để tôi đi băng qua cánh đồng An Cựu như một hàng nhà bán A, Mẹ tôi đi theo không nói một lời. Đến nhà bán, Mẹ tôi nói lớn: “Thằng Nhàn ăn cắp cây viết của con cho bác trả lời!” Nghe Mẹ nói, tôi như rúng động, như gió bão thổi đi rác rưởi ô uế thấm căn cứ trong tôi. Hai Mẹ con trở về, trên cánh đồng cơn giông mùa hè kéo đến, bầu trời với mây đen, cơn giông gập mết, hai Mẹ con chia cặp đến nhà, mẹ đi xuống. Mình Mẹ phải chờ đợi trong xóa, trong như một thiên thần đến tôi đi trên cánh đồng An Cựu. Những cái tôi chờ đợi và ngó vào trong trái tim tôi và như chan hòa trong cơn mưa màu trời đất!

Mẹ ơi! Hôm nay là ngày gì lớn thật 10 tuổi Mẹ. Đã lâu rồi con không về bên ngôi mẹ của Mẹ để thăm cho mẹ một nén nhang, dâng lên cho Mẹ một chung trà và thưa chuyện cùng Mẹ. Nghĩ đến Mẹ với nhieu nỗi xót xa. Đợi con đã bao lần đợi mẹ với cái chết, với bao nỗi thương khổ, bất hạnh, túng quẫn và đói khát. Con như trong một thoáng nào đó con đã có ý tưởng mong muốn tham lam như con đã cầm lấy xuống hố và xót xa. Con vô cùng biết ơn Mẹ. Hình như cơn mưa giông năm nào trời xóa phẫn lên mình Mẹ và câu nói của Mẹ cứ vang vọng trong lòng con như lời kính trọng: “Thằng Nhàn ăn cắp cây viết của con, cho bác trả lời!” Tất cả lời và sự trong con. Mẹ ơi! Nếu con có được một phần trong sách trong lòng tâm thì đó là như con như tưởng tượng thâm sâu tôi sẽ đau đớn của Mẹ bởi sự xuống xa của con. Đúng! Học cho nhieu cũng chẳng ích gì cho xã hội khi trở thành công ăn cắp. Mẹ thương con đến nỗi chúng con đừng để túng thiếu, vì xuống xa bất ngờ nên sẽ túng bấn như nhai.

Tôi biết, nhưng cái gì cũng có một là quý. Mẹ chỉ có một. Không có gì có thể thay thế được! Mẹ Con là một. Mẹ ơi! Hãy giúp cho con sống mạnh và nghe lời để con buông bỏ những gì nặng nề, để nhìn cho ra cái chân thật của mình vì đánh lừa mình là gì để yên hèn, cơn nhìn thấy vào cái xuống xa đến bên trong tâm cùng lòng tâm để làm mẹ con ngó. Như Mẹ, tôi là như làng quê xa, thấy xuống, bên cũ đã qua đi hay đang sống đâu đó. Tất cả luôn luôn nằm sâu kín trong lòng tôi, xin hãy cho đây là lời sám hối và tri ân của tôi nhân ngày gì Mẹ.